

МИХАЙЛІВСЬКА СІЛЬСЬКА РАДА
Кам'янського району Черкаської області

Р І Ш Е Н Н Я

Проект

___ .06.2016

Михайлівка

№ _____

Про місцеві податки і збори та інші платежі
на 2017 рік, розмір ставок яких, згідно чинного
законодавства встановлюється органами
місцевого самоврядування

Відповідно до пункту 24 статті 26 Закону України «Про місцеве самоврядування в
Україні», Податкового кодексу України із змінами та доповненнями, сільська рада

В И Р І Ш И Л А :

1. Встановити на території Михайлівської сільської ради з 1 січня 2017 року місцеві податки і збори та затвердити Положення про розміри ставок, порядок обчислення та сплати місцевих податків і зборів згідно з додатками, які є невід'ємною частиною цього рішення:
 - 1.1. Податок на майно в складі: податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки; плати за землю; транспортного податку (Додаток 1);
 - 1.2. Єдиний податок (Додаток 2);
 - 1.3. Збір за місця для паркування транспортних засобів (Додаток 3);
 - 1.4. Туристичний збір (Додаток 4).
2. Кошти, отримані від місцевих податків і зборів, підлягають зарахуванню до бюджету Михайлівської сільської ради.
3. Це рішення набирає чинності з 1 січня 2017 року.
4. Рішення Михайлівської сільської ради від 12.06.2015 № 40 – 2/VI «Про місцеві податки і збори та інші платежі на 2016 рік, розмір ставок яких, згідно чинного законодавства встановлюється органами місцевого самоврядування» вважати таким, що втратило чинність з 1 січня 2017 року.
5. Контроль за виконанням даного рішення покласти на постійні комісії сільської ради з питань бюджету та соціально-економічного розвитку та з питань сільського господарства, землекористування та охорони навколишнього середовища.

Сільський голова

В.П. Максименко

ПОЛОЖЕННЯ **про податок на майно**

I. Податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки

1. Визначення понять

1.1. Податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки - це місцевий податок, що сплачується платниками за об'єкти житлової та нежитлової нерухомості і зараховується до місцевого бюджету.

1.2. Об'єкти житлової нерухомості - будівлі, віднесені відповідно до законодавства до житлового фонду, дачні та садові будинки.

Будівлі, віднесені до житлового фонду, поділяються на такі типи:

а) житловий будинок - будівля капітального типу, споруджена з дотриманням вимог, встановлених законом, іншими нормативно-правовими актами, і призначена для постійного у ній проживання. Житлові будинки поділяються на житлові будинки садибного типу та житлові будинки квартирного типу різної поверховості. Житловий будинок садибного типу - житловий будинок, розташований на окремій земельній ділянці, який складається із житлових та допоміжних (нежитлових) приміщень;

б) прибудова до житлового будинку - частина будинку, розташована поза контуром його капітальних зовнішніх стін, і яка має з основною частиною будинку одну (або більше) спільну капітальну стіну;

в) квартира - ізольоване помешкання в житловому будинку, призначене та придатне для постійного у ньому проживання;

г) котедж - одно-, півтораповерховий будинок невеликої житлової площі для постійного чи тимчасового проживання з присадибною ділянкою;

г) кімнати у багатосімейних (комунальних) квартирах - ізольовані помешкання в квартирі, в якій мешкають двоє чи більше квартиронаймачів;

Садовий будинок - будинок для літнього (сезонного) використання, який в питаннях нормування площі забудови, зовнішніх конструкцій та інженерного обладнання не відповідає нормативам, установленим для житлових будинків.

Дачний будинок - житловий будинок для використання протягом року з метою позаміського відпочинку.

1.3. Об'єкти нежитлової нерухомості - будівлі, приміщення, що не віднесені відповідно до законодавства до житлового фонду. У нежитловій нерухомості виділяють:

а) будівлі готельні - готелі, мотелі, кемпінги, пансіонати, ресторани та бари, туристичні бази, гірські притулки, табори для відпочинку, будинки відпочинку;

б) будівлі офісні - будівлі фінансового обслуговування, адміністративно-побутові будівлі, будівлі для конторських та адміністративних цілей;

в) будівлі торговельні - торгові центри, універмаги, магазини, криті ринки, павільйони та зали для ярмарків, станції технічного обслуговування автомобілів, їдальні, кафе, закусочні, бази та склади підприємств торгівлі й громадського харчування, будівлі підприємств побутового обслуговування;

г) гаражі - гаражі (наземні й підземні) та криті автомобільні стоянки;

г) будівлі промислові та склади;

д) будівлі для публічних виступів (казино, ігорні будинки);

е) господарські (присадибні) будівлі - допоміжні (нежитлові) приміщення, до яких належать сараї, хліві, гаражі, літні кухні, майстерні, вбиральні, погребі, навіси, котельні, бойлерні, трансформаторні підстанції тощо;

є) інші будівлі;

2. Платники податку

2.1. Платниками податку є фізичні та юридичні особи, в тому числі нерезиденти, які є власниками об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості.

2.2. Визначення платників податку в разі перебування об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості у спільній частковій або спільній сумісній власності кількох осіб:

а) якщо об'єкт житлової та/або нежитлової нерухомості перебуває у спільній частковій власності кількох осіб, платником податку є кожна з цих осіб за належну їй частку;

б) якщо об'єкт житлової та/або нежитлової нерухомості перебуває у спільній сумісній власності кількох осіб, але не поділений в натурі, платником податку є одна з таких осіб-власників, визначена за їх згодою, якщо інше не встановлено судом;

в) якщо об'єкт житлової та/або нежитлової нерухомості перебуває у спільній сумісній власності кількох осіб і поділений між ними в натурі, платником податку є кожна з цих осіб за належну їй частку.

3. Об'єктом оподаткування є об'єкт житлової та нежитлової нерухомості, в тому числі його частка.

3.1. Не є об'єктом оподаткування:

а) об'єкти житлової та нежитлової нерухомості, які перебувають у власності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, а також організацій, створених ними в установленому порядку, що повністю утримуються за рахунок відповідного державного бюджету чи місцевого бюджету і є неприбутковими (їх спільній власності);

б) об'єкти житлової та нежитлової нерухомості, які розташовані в зонах відчуження та безумовного (обов'язкового) відселення, визначені законом, в тому числі їх частки;

в) будівлі дитячих будинків сімейного типу;

г) гуртожитки;

г) житлова нерухомість непридатна для проживання, в тому числі у зв'язку з аварійним станом, визнана такою згідно з рішенням сільської ради;

д) об'єкти житлової нерухомості, в тому числі їх частки, що належать дітям-сиротам, дітям, позбавленим батьківського піклування, та особам з їх числа, визнаним такими відповідно до закону, дітям-інвалідам, які виховуються одиницями матерями (батьками), але не більше одного такого об'єкта на дитину;

е) об'єкти нежитлової нерухомості, які використовуються суб'єктами господарювання малого та середнього бізнесу, що провадять свою діяльність в малих архітектурних формах та на ринках;

є) будівлі промисловості, зокрема виробничі корпуси, цехи, складські приміщення промислових підприємств;

ж) будівлі, споруди сільськогосподарських товаровиробників, призначені для використання безпосередньо у сільськогосподарській діяльності;

з) об'єкти житлової та нежитлової нерухомості, які перебувають у власності громадських організацій інвалідів та їх підприємств;

и) об'єкти нерухомості, що перебувають у власності релігійних організацій, статuti (положення) яких зареєстровано у встановленому законом порядку, та використовуються виключно для забезпечення їхньої статутної діяльності, включаючи ті, в яких здійснюють діяльність засновані такими релігійними організаціями добродійні заклади (притулки, інтернати, лікарні тощо), крім об'єктів нерухомості, в яких здійснюється виробнича та/або господарська діяльність;

і) будівлі дошкільних та загальноосвітніх навчальних закладів незалежно від форми власності та джерел фінансування, що використовуються для надання освітніх послуг.

4. База оподаткування

4.1. Базою оподаткування є загальна площа об'єкта житлової та нежитлової нерухомості, в тому числі його часток.

4.2. База оподаткування об'єктів житлової та нежитлової нерухомості, в тому числі їх часток, які перебувають у власності фізичних осіб, обчислюється контролюючим органом на підставі даних Державного реєстру речових прав на нерухоме майно, що безоплатно надаються органами державної реєстрації прав на нерухоме майно та/або на підставі оригіналів відповідних документів платника податків, зокрема документів на право власності.

4.3. База оподаткування об'єктів житлової та нежитлової нерухомості, в тому числі їх часток, що перебувають у власності юридичних осіб, обчислюється такими особами самостійно виходячи із загальної площі кожного окремого об'єкта оподаткування на підставі документів, що підтверджують право власності на такий об'єкт.

5. Пільги із сплати податку

5.1. База оподаткування об'єкта/об'єктів житлової нерухомості, в тому числі їх часток, що перебувають у власності фізичної особи платника податку, зменшується:

- а) для квартири/квартир незалежно від їх кількості - на 60 кв. метрів;
- б) для житлового будинку/будинків незалежно від їх кількості - на 120 кв. метрів;
- в) для різних типів об'єктів житлової нерухомості, в тому числі їх часток (у разі одночасного перебування у власності платника податку квартири/квартир та житлового будинку/будинків, у тому числі їх часток), - на 180 кв. метрів.

Таке зменшення надається один раз за кожний базовий податковий (звітний) період (рік).

5.2. Сільська рада встановлює пільги з податку, що сплачується на території з об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості, що перебувають у власності фізичних або юридичних осіб, релігійних організацій України, статуту (положення) яких зареєстровані у встановленому законом порядку, та використовуються для забезпечення діяльності, передбаченої такими статутами (положеннями).

Пільги з податку, що сплачується на відповідній території, з об'єктів житлової нерухомості для фізичних осіб визначаються виходячи з їх майнового стану та рівня доходів.

Пільги з податку, що сплачується на відповідній території з об'єктів нежитлової нерухомості, встановлюються в залежності від майна, яке є об'єктом оподаткування.

Пільги з податку, що сплачується на відповідній території з об'єктів житлової нерухомості, для фізичних осіб не надаються на:

об'єкт/об'єкти оподаткування, якщо площа такого/таких об'єкта/об'єктів перевищує п'ятикратний розмір неоподаткованої площі, затвердженої рішенням органів місцевого самоврядування;

об'єкти оподаткування, що використовуються їх власниками з метою одержання доходів (здаються в оренду, лізинг, позичку, використовуються у підприємницькій діяльності).

6. Ставка податку

6.1. Ставки податку для об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості, що перебувають у власності фізичних та юридичних осіб, встановлюються за рішенням сільської ради або ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, залежно від місця розташування (зональності) та типів таких об'єктів нерухомості у розмірі, що не перевищує три відсотки розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня звітного (податкового) року, за 1 квадратний метр бази оподаткування.

6.2. Встановити ставки податку :

для об'єктів житлової нерухомості для юридичних осіб – 0 відсотків розміру мінімальної заробітної плати, за 1 (один) квадратний метр бази оподаткування;

для об'єктів житлової нерухомості для фізичних осіб – 0 відсотків розміру мінімальної заробітної плати, за 1 (один) квадратний метр бази оподаткування;

для об'єктів нежитлової нерухомості :

- для фізичних осіб – 0 відсотку розміру мінімальної заробітної плати, за 1 (один) квадратний метр бази оподаткування;

- для юридичних осіб – 0 відсотків розміру мінімальної заробітної плати, за 1 (один) квадратний метр бази оподаткування;

7. Податковий період

7.1. Базовий податковий (звітний) період дорівнює календарному року.

8. Порядок обчислення суми податку

8.1. Обчислення суми податку з об'єкта/об'єктів житлової нерухомості, які перебувають у власності фізичних осіб, здійснюється контролюючим органом за місцем податкової адреси (місцем реєстрації) власника такої нерухомості, виходячи з бази оподаткування, зменшеної відповідно до вимог підпункту 5.1. пункту 5, та з урахуванням пільг, визначених підпунктом 5.2. пункту 5 даного Положення та відповідної ставки податку.

8.2. Обчислення суми податку з об'єкта/об'єктів нежитлової нерухомості, які перебувають у власності фізичних осіб, здійснюється контролюючим органом за місцем податкової адреси (місцем реєстрації) власника такої нерухомості виходячи із загальної площі кожного з об'єктів нежитлової нерухомості та відповідної ставки податку.

8.3. Щодо новоствореного (нововведеного) об'єкта житлової та/або нежитлової нерухомості податок сплачується фізичною особою-платником починаючи з місяця, в якому виникло право власності на такий об'єкт.

8.4. Платники податку мають право звернутися з письмовою заявою до контролюючого органу за місцем проживання (реєстрації) для проведення звірки даних щодо:

об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості, в тому числі їх часток, що перебувають у власності платника податку;

розміру загальної площі об'єктів житлової та/або нежитлової нерухомості, що перебувають у власності платника податку;

права на користування пільгою із сплати податку;

розміру ставки податку;

нарахованої суми податку.

8.5. Платники податку - юридичні особи самостійно обчислюють суму податку станом на 1 січня звітного року і до 20 лютого цього ж року подають контролюючому органу за місцезнаходженням об'єкта/об'єктів оподаткування декларацію за встановленою формою, з розбивкою річної суми рівними частками поквартально.

9. Порядок сплати податку

9.1. Податок сплачується за місцем розташування об'єкта/об'єктів оподаткування і зараховується до відповідного бюджету згідно з положеннями Бюджетного кодексу України.

Фізичні особи можуть сплачувати податок через касу сільської ради за квитанцією про прийняття податків.

10. Строки сплати податку

10.1. Податкове зобов'язання за звітний рік з податку сплачується:

а) фізичними особами - протягом 60 днів з дня вручення податкового повідомлення-рішення;

б) юридичними особами - авансовими внесками щокварталу до 30 числа місяця, що наступає за звітним кварталом, які відображаються в річній податковій декларації.

II. Податок на землю

1. Платниками податку є:
 - 1.1. власники земельних ділянок, земельних часток (паїв);
 - 1.2. землекористувачі.
2. Об'єктами оподаткування є:
 - 2.1. земельні ділянки, які перебувають у власності або користуванні;
 - 2.2. земельні частки (паї), які перебувають у власності.
3. Базою оподаткування є:
 - 3.1. нормативна грошова оцінка земельних ділянок з урахуванням коефіцієнта індексації, визначеного станом на 1 січня звітного (базового) року;
 - 3.2. площа земельних ділянок, нормативну грошову оцінку яких не проведено.
4. Ставка земельного податку за земельні ділянки, нормативну грошову оцінку яких проведено (незалежно від місцезнаходження)
 - 4.1. Ставка податку за земельні ділянки, нормативну грошову оцінку яких проведено, встановити у розмірі не більше 3 відсотків від їх нормативної грошової оцінки, а для сільськогосподарських угідь - не більше 1 відсотка від їх нормативної грошової оцінки, а саме :
 - для земель житлової забудови - в розмірі 0,03 відсотка від їх нормативної грошової оцінки;
 - для ріллі, сіножатей, пасовищ – в розмірі 1 відсотка від їх нормативної грошової оцінки ;
 - для багаторічних насаджень – в розмірі 0,3 відсотка від їх нормативної грошової оцінки;
 - для земель промисловості - в розмірі 3 відсотка від їх нормативної грошової оцінки.
 - 4.2. Ставка податку за земельні ділянки, які перебувають у постійному користуванні суб'єктів господарювання (крім державної та комунальної форми власності) встановлюється у розмірі не більше 12 відсотків від їх нормативної грошової оцінки.

Встановити ставку податку за земельні ділянки, які перебувають у постійному користуванні суб'єктів господарювання (крім державної та комунальної форми власності) у розмірі 1 відсотка від їх нормативної грошової оцінки.

Встановити ставку податку за земельні ділянки (земельні частки (паї), що господарюють їх власники самостійно – 0,7 відсотка від їх нормативної грошової оцінки.
 - 4.3. Ставка податку за земельні ділянки, розташовані за межами населених пунктів, встановлюється у розмірі не більше 5 відсотків від нормативної грошової оцінки одиниці площі ріллі по Черкаській області.

Встановити ставку податку за земельні ділянки, розташовані за межами населених пунктів, у розмірі 5 відсотків від нормативної грошової оцінки одиниці площі ріллі по Черкаській області, крім земельних ділянок залізничного транспорту.

Встановити ставку податку за земельні ділянки залізничного транспорту, розташовані за межами населених пунктів, у розмірі 1 відсотку від нормативної грошової оцінки одиниці площі ріллі по Черкаській області.
5. Пільги щодо сплати земельного податку для фізичних осіб
 - 5.1. Від сплати податку звільняються:
 - 5.1.1. інваліди першої і другої групи;
 - 5.1.2. фізичні особи, які виховують трьох і більше дітей віком до 18 років;
 - 5.1.3. пенсіонери (за віком);
 - 5.1.4. ветерани війни та особи, на яких поширюється дія Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту";
 - 5.1.5. фізичні особи, визнані законом особами, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи.

Звільнення від сплати податку за земельні ділянки, передбачене для відповідної категорії фізичних осіб поширюється на одну земельну ділянку за кожним видом використання у межах граничних норм:

 - для ведення особистого селянського господарства - у розмірі не більш як 2 гектари;

- для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд (присадибна ділянка): у селах - не більш як 0,25 гектара, в селищах - не більш як 0,15 гектара, в містах - не більш як 0,10 гектара;

- для індивідуального дачного будівництва - не більш як 0,10 гектара;

- для будівництва індивідуальних гаражів - не більш як 0,01 гектара;

- для ведення садівництва - не більш як 0,12 гектара.

5.2. Від сплати податку звільняються на період дії єдиного податку четвертої групи власники земельних ділянок, земельних часток (паїв) та землекористувачі за умови передачі земельних ділянок та земельних часток (паїв) в оренду платнику єдиного податку четвертої групи.

6. Пільги щодо сплати податку для юридичних осіб.

6.1. Від сплати податку звільняються:

6.1.1. санаторно-курортні та оздоровчі заклади громадських організацій інвалідів, реабілітаційні установи громадських організацій інвалідів;

6.1.2. громадські організації інвалідів України, підприємства та організації, які засновані громадськими організаціями інвалідів та спілками громадських організацій інвалідів і є їх повною власністю, де протягом попереднього календарного місяця кількість інвалідів, які мають там основне місце роботи, становить не менш як 50 відсотків середньооблікової чисельності штатних працівників облікового складу за умови, що фонд оплати праці таких інвалідів становить протягом звітного періоду не менш як 25 відсотків суми загальних витрат на оплату праці.

Зазначені підприємства та організації громадських організацій інвалідів мають право застосовувати цю пільгу за наявності дозволу на право користування такою пільгою, який надається уповноваженим органом відповідно до Закону України "Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні".

У разі порушення вимог цієї норми зазначені громадські організації інвалідів, їх підприємства та організації зобов'язані сплатити суми податку за відповідний період, проіндексовані з урахуванням інфляції, а також штрафні санкції згідно із законодавством;

6.1.3. бази олімпійської та паролімпійської підготовки, перелік яких затверджується Кабінетом Міністрів України;

6.1.4. дошкільні та загальноосвітні навчальні заклади незалежно від форми власності і джерел фінансування, заклади культури, науки, освіти, охорони здоров'я, соціального захисту, фізичної культури та спорту, які повністю утримуються за рахунок коштів державного або місцевих бюджетів.

7. Земельні ділянки, які не підлягають оподаткуванню земельним податком

7.1. Не сплачується податок за:

7.1.1. сільськогосподарські угіддя зон радіоактивно забруднених територій, визначених відповідно до закону такими, що зазнали радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи (зон відчуження, безумовного (обов'язкового) відселення, гарантованого добровільного відселення і посиленого радіоекологічного контролю), і хімічно забруднених сільськогосподарських угідь, на які запроваджено обмеження щодо ведення сільського господарства;

7.1.2. землі сільськогосподарських угідь, що перебувають у тимчасовій консервації або у стадії сільськогосподарського освоєння;

7.1.3. земельні ділянки державних сортовипробувальних станцій і сортодільниць, які використовуються для випробування сортів сільськогосподарських культур;

7.1.4. землі дорожнього господарства автомобільних доріг загального користування - землі під проїзною частиною, узбіччям, земляним полотном, декоративним озелененням, резервами, кюветами, мостами, штучними спорудами, тунелями, транспортними розв'язками, водопропускними спорудами, підпірними стінками, шумовими екранами,

очисними спорудами і розташованими в межах смуг відведення іншими дорожніми спорудами та обладнанням, а також землі, що знаходяться за межами смуг відведення, якщо на них розміщені споруди, що забезпечують функціонування автомобільних доріг, а саме:

а) паралельні об'їзні дороги, поромні переправи, снігозахисні споруди і насадження, протилавинні та протисельові споруди, вловлюючі з'їзди, захисні насадження, шумові екрани, очисні споруди;

б) майданчики для стоянки транспорту і відпочинку, склади, гаражі, резервуари для зберігання паливно-мастильних матеріалів, комплекси для зважування великогабаритного транспорту, виробничі бази, штучні та інші споруди, що перебувають у державній власності, власності державних підприємств або власності господарських товариств, у статутному капіталі яких 100 відсотків акцій (часток, паїв) належить державі;

7.1.5. земельні ділянки сільськогосподарських підприємств усіх форм власності та фермерських (селянських) господарств, зайняті молодими садами, ягідниками та виноградниками до вступу їх у пору плодоношення, а також гібридними насадженнями, генофондовими колекціями та розсадниками багаторічних плодкових насаджень;

7.1.6. земельні ділянки кладовищ, крематоріїв та колумбаріїв;

7.1.7. земельні ділянки, на яких розташовані дипломатичні представництва, які відповідно до міжнародних договорів (угод), згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, користуються приміщеннями та прилеглими до них земельними ділянками на безоплатній основі;

7.1.8. земельні ділянки, надані для будівництва і обслуговування культових та інших будівель, необхідних для забезпечення діяльності релігійних організацій України, статuti (положення) яких зареєстровано у встановленому законом порядку.

8. Податковий період для плати за землю

8.1. Базовим податковим (звітним) періодом для плати за землю є календарний рік.

8.2. Базовий податковий (звітний) рік починається 1 січня і закінчується 31 грудня того ж року (для новостворених підприємств та організацій, а також у зв'язку із набуттям права власності та/або користування на нові земельні ділянки може бути меншим 12 місяців).

9. Строк сплати плати за землю

9.1. Власники землі та землекористувачі сплачують плату за землю з дня виникнення права власності або права користування земельною ділянкою.

У разі припинення права власності або права користування земельною ділянкою плата за землю сплачується за фактичний період перебування землі у власності або користуванні у поточному році.

9.2. Облік фізичних осіб - платників податку і нарахування відповідних сум проводяться щороку до 1 травня.

9.3. Податкове зобов'язання щодо плати за землю, визначене у податковій декларації на поточний рік, сплачується рівними частками власниками та землекористувачами земельних ділянок за місцезнаходженням земельної ділянки за податковий період, який дорівнює календарному місяцю, щомісяця протягом 30 календарних днів, що настають за останнім календарним днем податкового (звітного) місяця.

9.4. Податкове зобов'язання з плати за землю, визначене у податковій декларації, у тому числі за нововідведені земельні ділянки, сплачується власниками та землекористувачами земельних ділянок за місцезнаходженням земельної ділянки за податковий період, який дорівнює календарному місяцю, щомісяця протягом 30 календарних днів, що настають за останнім календарним днем податкового (звітного) місяця.

9.5. Податок фізичними особами сплачується протягом 60 днів з дня вручення податкового повідомлення-рішення.

Фізичними особами земельний податок може сплачуватися через касу сільської ради за квитанцією про приймання податкових платежів. Форма квитанції встановлюється у порядку, передбаченому статтею 46 Податкового Кодексу України.

9.6. При переході права власності на будівлю, споруду (їх частину) податок за земельні ділянки, на яких розташовані такі будівлі, споруди (їх частини), з урахуванням прибудинкової території сплачується на загальних підставах з дати державної реєстрації права власності на таку земельну ділянку.

9.7. У разі надання в оренду земельних ділянок (у межах населених пунктів), окремих будівель (споруд) або їх частин власниками та землекористувачами, податок за площі, що надаються в оренду, обчислюється з дати укладення договору оренди земельної ділянки або з дати укладення договору оренди будівель (їх частин).

9.8. Власник нежилотого приміщення (його частини) у багатоквартирному жиллому будинку сплачує до бюджету податок за площі під такими приміщеннями (їх частинами) з урахуванням пропорційної частки прибудинкової території з дати державної реєстрації права власності на нерухоме майно.

10. Орендна плата

10.1. Підставою для нарахування орендної плати за земельну ділянку є договір оренди такої земельної ділянки оформлений та зареєстрований відповідно до законодавства.

10.2. Платником орендної плати є орендар земельної ділянки.

10.3. Об'єктом оподаткування є земельна ділянка, надана в оренду.

10.4. Розмір та умови внесення орендної плати встановлюються у договорі оренди між орендодавцем (власником) і орендарем.

10.5. Розмір орендної плати встановлюється у договорі оренди, але річна сума платежу:

10.5.1. не може бути меншою 3 відсотків нормативної грошової оцінки.

10.5.2. не може перевищувати 12 відсотків нормативної грошової оцінки;

10.5.3. може перевищувати граничний розмір орендної плати, встановлений у підпункті 288.5.2 Податкового кодексу України, у разі визначення орендаря на конкурентних засадах.

10.6. Плата за суборенду земельних ділянок не може перевищувати орендної плати.

10.7. Податковий період, порядок обчислення орендної плати, строк сплати та порядок її зарахування до бюджетів застосовується відповідно до вимог плати за землю.

10.8. Встановити орендну плату по Михайлівській сільській раді :

- за землі запасу сільської ради під господарськими будівлями та спорудами в межах населеного пункту - в розмірі 3 відсотка нормативної грошової оцінки;
- за землі комерційного використання – в розмірі 9 відсотків нормативної грошової оцінки;
- за землі запасу (рілля) – 4,5 відсотків нормативної грошової оцінки ;
- за землі резервного фонду (рілля) – 4,5 відсотків нормативної грошової оцінки ;
- не витребувані паї – 4,5 відсотків нормативної грошової оцінки ;
- за землі водного фонду в межах населеного пункту – 3 відсотка нормативної грошової оцінки;
- за землі зв'язку - 12 відсотків нормативної грошової оцінки.

III. Транспортний податок

1. Платники податку

1.1. Платниками транспортного податку є фізичні та юридичні особи, в тому числі нерезиденти, які мають зареєстровані в Україні згідно з чинним законодавством власні легкові автомобілі, що є об'єктами оподаткування.

2. Об'єкт оподаткування

2.1. Об'єктом оподаткування є легкові автомобілі, з року випуску яких минуло не більше п'яти років (включно) та середньоринкова вартість яких становить понад 750

розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року.

Така вартість визначається центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику економічного розвитку, за методикою, затвердженою Кабінетом Міністрів України, виходячи з марки, моделі, року випуску, типу двигуна, об'єму циліндрів двигуна, типу коробки переключення передач, пробігу легкового автомобіля, та розміщується на його офіційному веб-сайті.

3. База оподаткування

3.1. Базою оподаткування є легковий автомобіль, що є об'єктом оподаткування.

4. Ставка податку встановлюється з розрахунку на календарний рік у розмірі 25000 гривень за кожен легковий автомобіль, що є об'єктом оподаткування, відповідно до підпункту 267.2.1 пункту 267.2 статті 267 Податкового кодексу України.

Встановити ставку податку в розмірі 25000 гривень за кожен легковий автомобіль, з року випуску яких минуло не більше п'яти років (включно) та середньоринкова вартість яких становить понад 750 розмірів мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року.

5. Податковий період

5.1. Базовий податковий (звітний) період дорівнює календарному року.

6. Порядок сплати податку

6.1. Податок сплачується за місцем реєстрації об'єктів оподаткування і зараховується до відповідного бюджету згідно з положеннями Бюджетного кодексу України.

6.2. У разі спливу п'ятирічного віку легкового автомобіля протягом звітного року податок сплачується за період з 1 січня цього року до початку місяця, наступного за місяцем, в якому вік такого автомобіля досяг (досягне) п'яти років.

7. Строки сплати податку

7.1. Транспортний податок сплачується:

а) фізичними особами - протягом 60 днів з дня вручення податкового повідомлення-рішення;

б) юридичними особами - авансовими внесками щокварталу до 30 числа місяця, що настає за звітним кварталом, які відображаються в річній податковій декларації.

Сільський голова

В.П. Максименко

ПОЛОЖЕННЯ **про єдиний податок**

1. Загальні положення.

Спрощена система оподаткування, обліку та звітності - особливий механізм справляння податків і зборів, що встановлює заміну сплати окремих податків і зборів, встановлених пунктом 297.1 статті 297 Податкового Кодексу України, на сплату єдиного податку в порядку та на умовах, визначених Кодексом, з одночасним веденням спрощеного обліку та звітності.

Суб'єкти господарювання, які застосовують спрощену систему оподаткування, обліку та звітності, поділяються на такі групи платників єдиного податку:

1) перша група - фізичні особи - підприємці, які не використовують працю найманих осіб, здійснюють виключно роздрібний продаж товарів з торговельних місць на ринках та/або провадять господарську діяльність з надання побутових послуг населенню і обсяг доходу яких протягом календарного року не перевищує 300000 гривень;

2) друга група - фізичні особи - підприємці, які здійснюють господарську діяльність з надання послуг, у тому числі побутових, платникам єдиного податку та/або населенню, виробництво та/або продаж товарів, діяльність у сфері ресторанного господарства, за умови, що протягом календарного року відповідають сукупності таких критеріїв:

- не використовують працю найманих осіб або кількість осіб, які перебувають з ними у трудових відносинах, одночасно не перевищує 10 осіб;

- обсяг доходу не перевищує 1500000 гривень.

Дія цього підпункту не поширюється на фізичних осіб - підприємців, які надають посередницькі послуги з купівлі, продажу, оренди та оцінювання нерухомого майна (група 70.31 КВЕД ДК 009:2005), а також здійснюють діяльність з виробництва, постачання, продажу (реалізації) ювелірних та побутових виробів з дорогоцінних металів, дорогоцінного каміння, дорогоцінного каміння органогенного утворення та напівдорогоцінного каміння. Такі фізичні особи - підприємці належать виключно до третьої групи платників єдиного податку, якщо відповідають вимогам, встановленим для такої групи;

3) третя група - фізичні особи - підприємці, які не використовують працю найманих осіб або кількість осіб, які перебувають з ними у трудових відносинах, не обмежена та юридичні особи - суб'єкти господарювання будь-якої організаційно-правової форми, у яких протягом календарного року обсяг доходу не перевищує 5000000 гривень;

4) четверта група - сільськогосподарські товаровиробники, у яких частка сільськогосподарського товаровиробництва за попередній податковий (звітний) рік дорівнює або перевищує 75 відсотків.

2. Об'єкт та база оподаткування для платників єдиного податку четвертої групи.

2.1. Об'єктом оподаткування для платників єдиного податку четвертої групи є площа сільськогосподарських угідь (ріллі, сіножатей, пасовищ і багаторічних насаджень) та/або земель водного фонду (внутрішніх водойм, озер, ставків, водосховищ), що перебуває у власності сільськогосподарського товаровиробника або надана йому у користування, у тому числі на умовах оренди.

2.2. Базою оподаткування податком для платників єдиного податку четвертої групи для сільськогосподарських товаровиробників є нормативна грошова оцінка одного гектара сільськогосподарських угідь (ріллі, сіножатей, пасовищ і багаторічних насаджень), з урахуванням коефіцієнта індексації, визначеного за станом на 1 січня базового

податкового (звітнього) року відповідно до порядку, встановленого розділом XII Податкового кодексу України.

Базою оподаткування податком для платників єдиного податку четвертої групи для земель водного фонду (внутрішніх водойм, озер, ставків, водосховищ) є нормативна грошова оцінка ріллі в Черкаській області, з урахуванням коефіцієнта індексації, визначеного за станом на 1 січня базового податкового (звітнього) року відповідно до порядку, встановленого розділом XII Податкового кодексу України.

2.3. Підставою для нарахування єдиного податку платникам четвертої групи є дані державного земельного кадастру та/або дані з державного реєстру речових прав на нерухоме майно.

3. Ставки єдиного податку.

3.1. Ставки єдиного податку для платників першої - другої груп встановлюються у відсотках (фіксовані ставки) до розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітнього) року, та третьої групи - у відсотках до доходу (відсоткові ставки).

3.2. Фіксовані ставки єдиного податку встановлюються сільською радою для фізичних осіб - підприємців, які здійснюють господарську діяльність, залежно від виду господарської діяльності, з розрахунку на календарний місяць:

1) для першої групи платників єдиного податку - у межах до 10 відсотків розміру мінімальної заробітної плати;

2) для другої групи платників єдиного податку - у межах до 20 відсотків розміру мінімальної заробітної плати.

3.3. Відсоткова ставка єдиного податку для платників третьої групи встановлюється відповідно до пункту 293.3. статті 293 Податкового Кодексу України.

3.9. Для платників єдиного податку четвертої групи розмір ставок податку з одного гектара сільськогосподарських угідь та/або земель водного фонду залежить від категорії (типу) земель, їх розташування та становить (у відсотках бази оподаткування):

3.9.1. для ріллі, сіножатей і пасовищ (крім ріллі, сіножатей і пасовищ, що перебувають у власності сільськогосподарських товаровиробників, які спеціалізуються на виробництві (виросуванні) та переробці продукції рослинництва на закритому ґрунті, або надані їм у користування, у тому числі на умовах оренди) - 0,81;

3.9.2. для багаторічних насаджень (крім багаторічних насаджень, розташованих у гірських зонах та на поліських територіях) - 0,49;

3.9.3. для земель водного фонду - 2,43;

3.9.4. для ріллі, сіножатей і пасовищ, що перебувають у власності сільськогосподарських товаровиробників, які спеціалізуються на виробництві (виросуванні) та переробці продукції рослинництва на закритому ґрунті, або надані їм у користування, у тому числі на умовах оренди, - 5,4.

4. Податковий (звітний) період

4.1. Податковим (звітним) періодом для платників єдиного податку першої, другої та четвертої груп є календарний рік.

Податковим (звітним) періодом для платників єдиного податку третьої групи є календарний квартал.

5. Порядок нарахування та строки сплати єдиного податку

5.1. Платники єдиного податку першої і другої груп сплачують єдиний податок шляхом здійснення авансового внеску не пізніше 20 числа (включно) поточного місяця.

Такі платники єдиного податку можуть здійснити сплату єдиного податку авансовим внеском за весь податковий (звітний) період (квартал, рік), але не більш як до кінця поточного звітнього року.

У разі якщо сільська рада приймає рішення щодо зміни раніше встановлених ставок єдиного податку, єдиний податок сплачується за такими ставками у порядку та строки, визначені підпунктом 12.3.4 пункту 12.3 статті 12 Податкового кодексу України.

5.2. Платники єдиного податку третьої групи сплачують єдиний податок протягом 10 календарних днів після граничного строку подання податкової декларації за податковий (звітний) квартал.

5.3. Сплата єдиного податку платниками першої - третьої груп здійснюється за місцем податкової адреси.

5.4. Платники єдиного податку четвертої групи:

5.4.1. самостійно обчислюють суму податку щороку станом на 1 січня і не пізніше 20 лютого поточного року подають відповідному контролюючому органу за місцезнаходженням платника податку та місцем розташування земельної ділянки податкову декларацію на поточний рік за формою, встановленою у порядку, передбаченому статтею 46 Податкового кодексу України;

5.5.2. сплачують податок щоквартально протягом 30 календарних днів, що настають за останнім календарним днем податкового (звітного) кварталу, у таких розмірах:

- у I кварталі - 10 відсотків;
- у II кварталі - 10 відсотків;
- у III кварталі - 50 відсотків;
- у IV кварталі - 30 відсотків;

РОЗМІР СТАВОК ЄДИНОГО ПОДАТКУ НА 2017 РІК на території Михайлівської сільської ради :

- для першої групи платників єдиного податку на всі види діяльності – в розмірі 10 відсотків до мінімальної заробітної плати на 01 січня ;

- для другої групи платників єдиного податку на всі види діяльності - в розмірі 15 відсотків до мінімальної заробітної плати на 01 січня ;

- для платників єдиного податку четвертої групи розмір ставок податку з одного гектара сільськогосподарських угідь та/або земель водного фонду залежно від категорії (типу) земель, їх розташування та становить (у відсотках бази оподаткування) :

для ріллі, сіножатей і пасовищ (крім ріллі, сіножатей і пасовищ, що перебувають у власності сільськогосподарських товаровиробників, які спеціалізуються на виробництві (вирощуванні) та переробці продукції рослинництва на закритому ґрунті, або надані їм у користування, у тому числі на умовах оренди) - 0,81;

для багаторічних насаджень (крім багаторічних насаджень, розташованих у гірських зонах та на поліських територіях) - 0,49;

для земель водного фонду – 2,43;

для ріллі, сіножатей і пасовищ, що перебувають у власності сільськогосподарських товаровиробників, які спеціалізуються на виробництві (вирощуванні) та переробці продукції рослинництва на закритому ґрунті, або надані їм у користування, у тому числі на умовах оренди, - 5,4.

Сільський голова

В.П. Максименко

ПОЛОЖЕННЯ

про збір за місця для паркування транспортних засобів

1. Платники збору

1.1. Платниками збору є юридичні особи, їх філії (відділення, представництва), фізичні особи - підприємці, які згідно з рішенням сільської ради організують та провадять діяльність із забезпечення паркування транспортних засобів на майданчиках для платного паркування та спеціально відведених автостоянках.

1.2. Перелік спеціальних земельних ділянок, відведених для організації та провадження діяльності із забезпечення паркування транспортних засобів, в якому зазначаються їх місцезнаходження, загальна площа, технічне облаштування, кількість місць для паркування транспортних засобів, затверджується рішенням сільської ради.

2. Об'єкт і база оподаткування збором

2.1. Об'єктом оподаткування є земельна ділянка, яка згідно з рішенням сільської ради спеціально відведена для забезпечення паркування транспортних засобів на автомобільних дорогах загального користування, тротуарах або інших місцях, а також комунальні гаражі, стоянки, паркінги (будівлі, споруди, їх частини), які побудовані за рахунок коштів місцевого бюджету, за винятком площі земельної ділянки, яка відведена для безоплатного паркування транспортних засобів, передбачених статтею 30 Закону України "Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні".

2.2. Базою оподаткування є площа земельної ділянки, відведена для паркування, а також площа комунальних гаражів, стоянок, паркінгів (будівель, споруд, їх частин), які побудовані за рахунок коштів місцевого бюджету.

3. Ставки збору

3.1. Ставки збору встановлюються за кожний день провадження діяльності із забезпечення паркування транспортних засобів у гривнях за 1 кв. метр площі земельної ділянки, відведеної для організації та провадження такої діяльності, у розмірі від 0,03 до 0,15 відсотка мінімальної заробітної плати, установлені законом на 1 січня податкового (звітного) року.

Встановити ставку податку в розмірі 0,15 відсотка мінімальної заробітної плати, установлені законом на 1 січня податкового (звітного) року.

3.2. При визначенні ставки збору враховується місцезнаходження спеціально відведених місць для паркування транспортних засобів, площу спеціально відведеного місця, кількість місць для паркування транспортних засобів, спосіб поставлення транспортних засобів на стоянку, режим роботи та їх заповнюваність.

4. Порядок обчислення та строки сплати збору

4.1. Сума збору за місця для паркування транспортних засобів, обчислена відповідно до податкової декларації за звітний (податковий) квартал, сплачується щоквартально, у визначений для квартального звітного (податкового) періоду строк, за місцезнаходженням об'єкта оподаткування.

5. Базовий податковий (звітний) період дорівнює календарному кварталу.

Сільський голова

В.П. Максименко

ПОЛОЖЕННЯ про туристичний збір

1. Туристичний збір - це місцевий збір, кошти від якого зараховуються до місцевого бюджету.

2. Платники збору

2.1. Платниками збору є громадяни України, іноземці, а також особи без громадянства, які прибувають на територію адміністративно-територіальної одиниці, на якій діє рішення сільської ради про встановлення туристичного збору, та отримують (споживають) послуги з тимчасового проживання (ночівлі) із зобов'язанням залишити місце перебування в зазначений строк.

3. Ставка збору

3.1. Ставка встановлюється у розмірі від 0,5 до 1 відсотка до бази справляння збору, визначеної пунктом 268.4 Податкового кодексу України.

Встановити ставку податку в розмірі 1 відсотка до бази справляння збору, визначеної пунктом 268.4 Податкового кодексу України.

4. База справляння збору

4.1. Базою справляння є вартість усього періоду проживання (ночівлі) в місцях, визначених підпунктом 268.5.1 Податкового кодексу України, за вирахуванням податку на додану вартість.

4.2. До вартості проживання не включаються витрати на харчування чи побутові послуги (прання, чистка, лагодження та прасування одягу, взуття чи білизни), телефонні рахунки, оформлення закордонних паспортів, дозволів на в'їзд (віз), обов'язкове страхування, витрати на усний та письмовий переклади, інші документально оформлені витрати, пов'язані з правилами в'їзду.

5. Порядок сплати збору

5.1. Сума туристичного збору, обчислена відповідно до податкової декларації за звітний (податковий) квартал, сплачується щоквартально, у визначений для квартального звітного (податкового) періоду строк, за місцезнаходженням податкових агентів.

5.2. Податковий агент, який має підрозділ без статусу юридичної особи, що надає послуги з тимчасового проживання (ночівлі) не за місцем реєстрації такого податкового агента, зобов'язаний зареєструвати такий підрозділ як податкового агента туристичного збору у контролюючому органі за місцезнаходженням підрозділу.

6. Базовий податковий (звітний) період дорівнює календарному кварталу.

Сільський голова

В.П. Максименко

Аналіз регуляторного впливу
до проекту рішення Михайлівської сільської ради
«Про місцеві податки і збори та інші платежі на 2017 рік, розмір ставок яких, згідно
чинного законодавства встановлюється органами місцевого самоврядування»

1.Визначення проблеми, яку передбачається розв'язати шляхом державного регулювання.

Відповідно до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», статті 12 Податкового кодексу України повноваження щодо встановлення місцевих податків і зборів покладені на органи місцевого самоврядування.

Необхідність затвердження Положень про місцеві податки і збори обумовлено прийняттям змін до Податкового кодексу України.

Даним проектом рішення ради пропонується затвердити ставки єдиного податку, Положення про податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, Положення про земельний та транспортний податок, Положення про збір за місця для паркування транспортних засобів, Положення про туристичний збір.

1. Діє спрощена система оподаткування, обліку та звітності – особливий механізм справляння податків та зборів, що встановлює заміну сплати окремих податків і зборів на сплату єдиного податку з одночасним веденням спрощеного обліку та звітності.

Суб'єкти господарювання, які застосовують спрощену систему оподаткування, обліку та звітності, поділяються на такі групи платників єдиного податку:

1) перша група - фізичні особи - підприємці, які не використовують працю найманих осіб, здійснюють виключно роздрібний продаж товарів з торговельних місць на ринках та/або провадять господарську діяльність з надання побутових послуг населенню і обсяг доходу яких протягом календарного року не перевищує 300000 гривень;

2) друга група - фізичні особи - підприємці, які здійснюють господарську діяльність з надання послуг, у тому числі побутових, платникам єдиного податку та/або населенню, виробництво та/або продаж товарів, діяльність у сфері ресторанного господарства, за умови, що протягом календарного року відповідають сукупності таких критеріїв:

не використовують працю найманих осіб або кількість осіб, які перебувають з ними у трудових відносинах, одночасно не перевищує 10 осіб;
обсяг доходу не перевищує 1500000 гривень.

Ставки єдиного податку для платників першої - другої груп встановлюються у відсотках (фіксовані ставки) до розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року, та третьої групи - у відсотках до доходу (відсоткові ставки).

Фіксовані ставки єдиного податку встановлюються сільською радою для фізичних осіб - підприємців, які здійснюють господарську діяльність, залежно від виду господарської діяльності, з розрахунку на календарний місяць:

1) для першої групи платників єдиного податку - 10 відсотків розміру мінімальної заробітної плати;

2) для другої групи платників єдиного податку - 15 відсотків розміру мінімальної заробітної плати.

2. До складу місцевих податків та зборів включений податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, платниками якого є власники об'єктів житлової та нежитлової нерухомості. Зарахування цього збору до бюджету в повному обсязі дозволить частково компенсувати втрати бюджету від ліквідації таких податків як ринковий збір та комунальний податок. Проте його роль не обмежується тільки наповненням дохідної частини сільського бюджету, адже порядок адміністрування даного податку побудований так, щоб сприяти детінізації майнових відносин, розвитку інституту приватної власності, зменшенню неконтрольованого зростання цін на житло.

Ефективність застосування податку на нерухомість засвідчує світовий досвід. Нерухоме майно є зручним об'єктом для оподаткування та контролю за ним, адже існують вимоги щодо документального затвердження права власності на таке майно.

Врегулювання питання щодо встановлення податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, можливо шляхом розробки та затвердження рішення ради .

3. Впровадження єдиної політики з питань нормативного регулювання, організації, функціонування, ціноутворення, координації і контролю в галузі паркування транспортних засобів дасть змогу забезпечити належний благоустрій вулично-дорожньої мережі, збільшення пропускної спроможності проїзних частин вулиць, підвищення безпеки дорожнього руху, дисципліни водіїв, культури паркування.

2. Обґрунтування.

Інші діючі регуляторні акти, за допомогою яких можна було б вирішити проблему – відсутні.

Прийняття вищезазначеного рішення ради дає можливість:

- впорядкування та вдосконалення торгівлі на ринку села;
- розширення бази оподаткування та отримання в подальшому додаткового обсягу надходжень до місцевого бюджету;
- забезпечити збільшення надходжень до бюджету для реалізації програм соціально-економічного розвитку села;
- врегулювати ситуацію на ринку житла;
- збільшити частину власних надходжень бюджету;

На досягнення цілей у разі прийняття цього рішення можуть вплинути такі негативні зовнішні фактори, як:

- неплатежі суб'єктів підприємницької діяльності;
- незапланований перехід ринків у торговельні комплекси;
- зменшення кількості торговельних місць на ринку;
- торгівля та паркування автотранспорту у невстановлених місцях.

Позитивними факторами будуть:

- додаткові надходження до сільського бюджету;
- додаткові надходження до пенсійного фонду;
- здійснення планування та прогнозування надходжень від єдиного податку при формуванні сільського бюджету.

3. Очікувані результати.

При умові затвердження місцевих податків та зборів збільшаться надходження до бюджету, в тому числі до бюджету розвитку сільської ради. Отримані кошти будуть спрямовані на фінансування таких видатків як будівництво, реконструкція, придбання предметів довгострокового використання, капітальні та поточні ремонти, благоустрій .

4. Визначення цілей державного регулювання. Виконання вимог Податкового кодексу України.

Впорядкування та вдосконалення торгівлі на ринку села;

Розширення бази оподаткування та отримання додаткового обсягу надходжень до бюджету; задоволення потреб громади, утримання відповідних структур.

5. Альтернативні способи.

Відсутні.

6. Переваги.

Активізація участі громади у прийнятті вказаних рішень та їх реалізації щодо шляхів вирішення проблеми, а також створення додаткових робочих місць найманим працівникам, сприяння у розвитку підприємництва.

7. Механізм.

Оприлюднення проекту регуляторного акту в мережі Інтернету на сайті сільської ради, про що повідомити в засобі масової інформації з метою вивчення думки жителів села та прийняття їх зауважень та пропозицій з проблемних питань.

8. Можливість досягнення.

Прийняття рішення про встановлення місцевих податків та зборів, врахувавши зауваження і пропозиції фізичних осіб - суб'єктів підприємницької діяльності та юридичних осіб, жителів села при постійному контролі за дотриманням вимог чинного законодавства України.

9. Витрати.

З боку сільського бюджету – мінімальні. Зі сторони платників податків та зборів – сплата запропонованих ставок податків та зборів.

10. Вигоди від затвердження рішення сесії.

Надходження до сільського бюджету максимально можливі. Отримані кошти будуть спрямовані на фінансування таких видатків як будівництво, реконструкція, придбання предметів довгострокового використання, капітальні та поточні ремонти, благоустрій села.

11. Можливість впровадження.

Дієвою мотивацією виконання цього регуляторного акта є його простота, прозорість виконання, чітке регулювання прав та обов'язків суб'єктів, на яких впливає зміна ставки єдиного податку.

12. Ризик впливу зовнішніх чинників.

Мінімальний (зміна чинного законодавства).

13. Обґрунтування строку чинності.

До зміни чинного законодавства.

14. Показники результативності.

Надійдуть додаткові кошти до бюджету. Дані кошти будуть спрямовані на виконання заходів, зазначених у Програмі соціально-економічного розвитку села.

15. Визначення заходів, за допомогою яких буде здійснюватись відстеження результативності регуляторного акта.

Відстеження результативності вказаного регуляторного акту буде здійснюватися згідно з методикою, затвердженою Постановою Кабінету Міністрів від 11.03.2004 №308 «Про затвердження методик проведення аналізу впливу та відстеження результативності регуляторного акта», у межах строків, встановлених Законом України «Про запобігання корупції».

Сільський голова

В.П. Максименко

ВИСНОВОК

постійної комісії сільської ради з питань бюджету та соціально – економічного розвитку щодо регуляторного впливу проекту регуляторного акта – рішення Михайлівської сільської ради «Про місцеві податки і збори та інші платежі на 2017 рік, розмір ставок яких, згідно чинного законодавства встановлюється органами місцевого самоврядування»

Розробник проекту регуляторного акта - виконком сільської ради, уповноважений на це сільською радою .

1. Проект регуляторного акта - рішення сільської ради «Про місцеві податки і збори та інші платежі на 2017 рік, розмір ставок яких, згідно чинного законодавства встановлюється органами місцевого самоврядування» відповідає принципам державної регуляторної політики, встановленим статтею 4 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності».

2. Проект регуляторного акта - рішення сільської ради відповідає вимогам статті 8 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» щодо підготовки аналізу регуляторного впливу:

*Відповідно до Податкового кодексу України від 02.12.2010 № 2755-VI із змінами (надалі - кодекс) визначено вичерпний перелік місцевих податків і зборів, порядок їх адміністрування, компетенцію контролюючих органів та повноваження сільських рад щодо встановлення їх рівня.

Кодексом визначено, що податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки (надалі - податок), є обов'язковим для встановлення місцевими радами, які зобов'язані у визначений період прийняти відповідне рішення про встановлення ставок податку на об'єкти житлової нерухомості з розрахунку на календарний рік у відповідному розмірі від мінімальної заробітної плати, установленної на 1 січня звітного (податкового) року.

Таким чином, з метою безумовного виконання вимог кодексу та недопущення суперечливих ситуацій, необхідно прийняти регуляторний акт, який устанавлюватиме ставки податку на об'єкти житлової та нежитлової нерухомості, ставки єдиного, транспортного податку та збори за паркову автомобілів та туристичний збір.

*визначення розміру ставок податку не може бути здійснено за допомогою ринкових механізмів, так як податок на нерухоме майно є новим видом податку, який до теперішнього часу не застосовувався на території України, а встановлення розмірів місцевих податків і зборів згідно з кодексом можливе лише шляхом прийняття сільською радою відповідного регуляторного акта;

*на теперішній час сільською радою не прийнято жодного регуляторного акта, яким би встановлювалися ставки податку на нерухоме майно, в т.ч. житлове та нежитлове майно, тому що це новий вид податку.

Тому, зазначена проблема не може бути розв'язана за допомогою чинних регуляторних актів;

*відповідно до вимог кодексу платниками податку є фізичні і юридичні особи, які є власниками об'єктів житлової нерухомості та нежитлової нерухомості, а вони, у свою чергу - часткою територіальної громади. У разі прийняття запропонованого регуляторного акта територіальна громада, як платник податку, буде мати лише особисті фінансові витрати на його сплату та отримає визначені вигоди для себе від додаткових надходжень від сплати податку, що надасть змогу направити їх на поліпшення її соціальних гарантій. Щодо органів місцевого самоврядування, то для них прийняття цього рішення надасть можливість збільшення обсягів доходів до бюджету села, а відповідно і його видатків, для забезпечення потреб громади та фінансування міських програм і не понесе ніяких додаткових витрат;

*встановлення ставок місцевих податків і зборів з урахуванням бази оподаткування відповідно до вимог кодексу, що забезпечить соціальну справедливість

при оподаткуванні об'єктів нерухомості та стабільні надходження до сільського бюджету від сплати встановленого податку.

*у ході пошуку альтернативних способів досягнення визначених цілей доцільно розглянути такі можливості:

пропозицію відмови від уведення в дію запропонованого акта;

здійснення регулювання нормативним актом іншого органу;

установлення диференційованого рівня податку.

У разі відмови від уведення в дію запропонованого регуляторного акта не буде забезпечено безумовне виконання вимог чинного законодавства.

Здійснення регулювання нормативним актом іншого органу не є можливим у зв'язку з тим, що право самостійно встановлювати розмір місцевих податків і зборів відповідно до чинного законодавства належить сільській раді шляхом прийняття відповідного рішення.

За умови того, що кодексом уже передбачається диференційований підхід до визначення розміру податку, який залежить від розміру площі, неможливо прийняти нормативний акт із визначенням диференційованого рівня податку;

*запропонований спосіб вирішення зазначеної проблеми є найбільш доцільним з огляду на можливість виконання та ефективну реалізацію регуляторного акта, який повністю відповідає повноваженням сільської ради відповідно до Податкового кодексу України, Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні». Лише у такий спосіб можна вирішити зазначені проблеми найкращим чином, урахувавши інтереси територіальної громади, платників податку та органів місцевого самоврядування;

*запропонований спосіб досягнення цілей є єдиним і безумовним шляхом вирішення проблеми і ґрунтується на загальнообов'язковості виконання всіма учасниками правовідносин у системі оподаткування норм зазначеного рішення;

*після впровадження всіх механізмів щодо адміністрування податку на державному рівні, із прийняттям цього регуляторного акта передбачаються надходження до бюджету села від сплати податку;

*досягнення цим регуляторним актом визначених цілей вплине на витрати територіальної громади (платників податку) у вигляді коштів на сплату податку, але й надасть вигоди, а саме додаткові надходження до бюджету села для направлення їх на поліпшення соціальних гарантій тієї ж територіальної громади;

*після отримання сформованого Державного реєстру речових прав на нерухоме майно можливо буде визначити кількісні показники результативності дії запропонованого регуляторного акта, а саме обсяг надходжень до сільського бюджету від уплати податку.

Крім кількісних показників, до вигод належить забезпечення поліпшення соціальних гарантій населення та фінансування сільських програм за рахунок збільшення надходжень коштів до сільського бюджету, у тому числі від сплати місцевих податків і зборів;

*упровадження та виконання вимог регуляторного акта не залежить від ресурсів органу місцевого самоврядування, а платники податку повинні сплачувати податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, по ставках, передбачених проектом цього рішення, та відповідно до норм, передбачених Податковим кодексом України;

*у подальшому внесення змін до зазначеного рішення можливе у разі зміни чинного законодавства України або виникнення необхідності у нормативному врегулюванні певних правовідносин;

*термін дії запропонованого регуляторного акта – 2017 рік .

За підсумками аналізу відстеження його результативності, а також у разі потреби та з прийняттям урядом нормативних актів, до нього теж будуть уноситися відповідні зміни згідно з регуляторною процедурою;

*насамперед, потрібно буде оцінити достатньо реалістичні показники в досягненні задекларованих цілей.

Після впровадження на державному рівні всіх механізмів адміністрування податку пропонується здійснювати оцінку показників результативності дії регуляторного акта за показниками надходження коштів до бюджету села;

*у зв'язку з тим, що для визначення рівня результативності дії регуляторного акта необхідно використовувати виключно статистичні дані, базове відстеження буде здійснено через шість місяців після набрання його чинності.

Повторне відстеження планується провести через рік після набуття чинності регуляторного акта. За результатами проведеного відстеження буде можливо порівняти показники базового та повторного відстежень. У разі виявлення нерегульованих та проблемних питань, вони будуть усунені шляхом унесення відповідних змін до регуляторного акта.

3. Узагальнений висновок

Враховуючи проведену експертизу, проект регуляторного акта – рішення сільської ради та аналіз його регуляторного впливу відповідають вимогам статей 4 та 8 Закону України “Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності”.

Голова постійної комісії сільської
ради з питань бюджету та
соціально – економічного розвитку

_____ Н.В. Варивода

Опубліковано 16.05.2016